

[Viggo Starcke.]

for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Aksel Møller, fremsatte her i folketinget den 10. september, og som jeg gerne vil citere. Det ærede medlem sagde:

„Efter at et ministerium Hedtoft nu for anden gang har bragt landet ind i en valutakrise, finder mit parti det unyttigt at tilbyde en realitetsforhandling om regeringsforslagene, og selv et godt råd fra os til den høje regering ville, er jeg bange for, hvis det blev fulgt, formentlig blot skabe forudsætninger for et nyt tilbagefald, der kunne ende i en valuta-krise påny.“

Dette er et meget svagt politisk program at danne regering på. Lad os nu tænke os, at det blot er en sprogblomst eller en tanketorsk eller en taletudse, så vil vi alligevel gerne have lidt klar besked fra det ærede medlem hr. Aksel Møller, om han virkelig mener, at de gode råd, der kunne fremsættes fra konservativ side, ville føre til et nyt tilbagefald, hvis de blev fulgt, og ende i en valutakrise påny.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte under den samme debat den 10. september:

„Hvis vi nu — måske bortset fra nogle måneder — er inde i en længere periode, hvor vort forbrug af valuta følger samme linie som nu, så kan enhver jo regne ud, hvor længe det vil vare, inden isen knækker.“

Men da et valg netop ville vare et par måneder, ville isen altså være knækket, inden det ærede medlem hr. Erik Eriksen kunne komme til at danne regering, hvilket vil sige, at man til fordel for partiets interesser i virkeligheden vil ofre landets interesser. Hvis venstre og de konservative havde konstruktive planer, som var af en sådan klarhed og kraft, at man ville kunne sige: dette her vil hjælpe — kunne man overveje et valg eller et regeringsskifte, men sådan er det jo ikke. Den første gang, venstre dannede regering efter krigen, steg

skatterne med 1/2 milliard. Den anden gang, venstre sammen med de konservative dannede regering, steg skatterne med det dobbelte, over 1 milliard. Det var rart at vide, hvor meget de skulle stige næste gang!

En af de ting, venstre og de konservative har kritiseret mest, er nedskæringen af forsvarsudgifterne, tjenestetiden og indkaldelserne. Om baggrunden for disse skridt, som efter tidligere regeringsudtalelser ikke har haft regeringen som initiativtager, må det være berettiget at fremdrage et par fakta.

I øjeblikket skønnes Danmark i Europa at være det mest udsatte land. I øjeblikket har Danmark de laveste forsvarsudgifter pr. indbygger. I øjeblikket modtager Danmark den største hjælp udefra pr. indbygger. Disse tre fakta må man tage med ind i betragtningen, når man diskuterer spørgsmålet om forsvarsudgifterne og særlig deres forhold til den nuværende krise.

Schweiz og Sverige har gode valutariske forhold. Sveriges diskonto ligger omtrent på det halve af Danmarks, og Schweiz' ligger omtrent på en fjerdedel af Danmarks rentehøjde. Schweiz og Sverige har de højeste militærudgifter pr. hoved, og Schweiz og Sverige har et sundt erhvervsliv og en høj levestandard samtidig. Derfor kan man ikke drage ensidige konklusioner udfra disse problemer. Men derved, at venstre og konservative fuldstændig har nægtet at medarbejde i den nuværende politiske situation, har de ganske automatisk og bevidst drevet regeringen i de radikales arme, og derfor har de et medansvar for det, der er sket på forsvarrets område. Jeg kan her henvise til, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller skrev i sin kronik i „Nationaltidende“ den 1. oktober — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Det er muligt, at socialdemokratiet vil forsøge at presse venstre og det konservative folkeparti ind i nye forligshandlinger ved at true med, at forsvaret ellers vil blive nedskåret påny. En sådan trusel kan de borgerlige partier natur-